

Útek

V jednu noc si Vincent čistil zuby v hornej kúpeľni. Dvere mal privreté. Muselo byť ozaj neskoro, možno pol druhej alebo dve nadránom. Výnimočne sledoval film do konca a nerozdělil si ho na dvakrát. Zrazu z ničoho nič na chvíľu vypadlo svetlo. Možno prúd na pár sekúnd stratil niť alebo zaváhala žiarovka. Keď sa zažalo, okamžite cítil, že čosi neseďí. Pri dverách, otvárali sa smerom dovnútra, stála nízka stolička. Kúpeľňa patrila k najmenším miestnostiam v dome, neboli v nej žiadne výklenky ani skrinky. Nedalo sa v nej skryť. Stolička stávala pod oknom pri záchode. Mával na nej roztvorenú knihu. Prečo je zrazu tu?! Striaslo ho. Vyplul zvyšky pasty a rukou sa snažil nahmatať si srdce. Každú chvíľu môže skolabovať, napadlo mu. Odsunul ten odporný kus nábytku, trhol dverami a čo najrýchlejšie vbehol do svojej izby. Najprv zatiahol posuvnú stenu s knižnicou, vzápätí zabuchol a zamkol. Počul akési tiché kvílenie a dosť dlho mu trvalo, kým pochopil, že ten zvuk vychádza z jeho hrdla. Sadol si na posteľ a kolená pritisol k hrudi. Takto sa prepadne sám do seba. Nevedel si odpovedať na najdôležitejšiu otázku svojho života. Čo tam, dokrista, robila tá stolička?

On ju tam nedal. A nik iný to tiež nemohol spraviť, veď by za sebou predsa nedokázal dvere zavrieť tak, aby stolička zostala tesne pri nich!

Snáď zaspí alebo trebárs upadne do bezvedomia, na tom teraz nezáleží, len nech je už ráno. Nech už počuje Lauru trieskať dverami.

„Nechápem, prečo mi to hovoríš,“ ohradila sa pri raňajkách, hneď, čo slnko ukončilo jeho temné utrpenie. „Ty tiež nemáš rád, keď ti opisujem pavúka veľkosti topánky, ktorého som zabila vo vani.“

„Dnes tu musíte prespať.“

„Tak to absolútne nehrozí!“

„Necháš ma tu samého?“

„Najradšej by som sa ti vysmiala, že sa chováš ako dieťa. Lenže po takomto niečom tu ani náhodou nebudem nocovať.“

Obom dolievala čaj, na tvári skormútený výraz.

„A nemohlo sa ti to iba snívať?“

„Bodaj by.“

Laura spratávala taniere a príbory do drezu.

„Príď ty k nám a je to vyriešené.“

„Čo povedia susedia?“ spýtal sa po krátkej pauze.

Najprv sa zasmiala. Až o chvíľu si všimla, že sa pýta vážne.

„Čo si sa zbláznil? Mojim susedom som ukradnutá. Ani

neviem, ako vyzerajú.“

Zostala stáť pri okne a hľadela do husto zarastenej záhrady.

„Ja neviem... Ale aj tak to predsa nie je dlhodobé riešenie,“ lakte mal na stole, jednou rukou si hnetol čelo.

Vincent čakal, čo povie. Nehýbala sa, ruky pred chvíľou zvesila k telu.

„Laura?“

Nijako nereagovala. Iba srdce nástenných hodín tíklo v pokojnom rytme.

„Laura!?“

Opatrne vstal. Pomaly sa pomedzi lavicu a stôl vybral k nej. Najprv sa iba jemne dotkol jej ramena. Napokon ňou trochu zatriasol. Pozrela na neho s akýmsi údivom v očiach.

„Mne sa zdalo... Vincent, ja som tá práve videla na záhrade!“

Hľadal stopy po skrytom smiechu. Ale nič. Len akýsi tieň sa jej rozlieval po tvári. Otočil zrak k oknu. Drobný dážď dopadal na listy všetkého rastlinstva a na dno betónového bazénu.

Obaja museli mať pocit straty kontroly. Sú veci, s ktorými sa nedá robiť vôbec nič. Nemôžu predsa zavolať políciu. Keby mohli aspoň vysadiť lieky s vedľajšími účinkami, ibaže nemali aké. Tie, čo Vincent nepravidelne užíva proti rôznym bolestiam, nie sú natoľko silné. A Laura v tom čase ešte žiadne nebrala.

Do toho hustého ticha dvakrát zazvonil zvonec a jeho ozvena zarezonovala vo vstupnej hale. Vincent sa vybral ku vchodu. Laura na chvíľu zaváhala, potom sa za ním rozbehla. Pred bránkou nikto nebol, poštarka mizla na konci dlhej ulice.

„Možno nezvonila ona,“ navrhla Laura.

„Veru nie, tak rýchlo by sa nedostala ku križovatke,“ súhlasil, lenže v tom momente vytiahol ruku zo schránky a držal v nej čiernu obálku s červenou známkou.

„Podíme na záhradu.“

„Tam nejdem, tam si ty.“

Ježišmária, pomyslel si v duchu. Do domu vchádzali obozretne. Laura za sebou zavrela dvere, no ešte predtým stihla pred bránku vytiahnuť stojan s nápisom „Otvorené“. Sadli si na gauč v oválnej miestnosti a Vincent nahlas čítal list, čo vypadol z rozrezanej čiernej obálky:

Vážený pán Vincent Karela,

dňa 10. septembra, v piatok, sa na chate v Opatovskej doline uskutoční stretnutie členov Trenčianskeho knižného okrásľovacieho spolku. Stačí sa po príchode zahlásiť na recepcii. Seansa sa uskutoční v noci zo soboty na nedeľu.

Vaša účasť je dôležitá!

L. G.

Laura vyprskla: „Odkedy si v Okrášľovacom knižnom spolku?“

„Presne odteraz.“

Medzitým sa začali trúsit zákazníci. Vincent s Laurou pozorovali, ako miznú na horných poschodiach, a čakali, či sa vrátia. Napätie postupne vyprchávalo. Krátko po obede Laura odskočila do školy pre Olivera.

„Hranolky sú malí Simpsonovci,“ vravel chlapec, kým stúpал po schodoch.

„No tak čo, dostal jednotku, zastavili sme sa v McDonalde. Nie som dobrá matka, ja viem.“

„Si výborná matka,“ ubezpečil ju Vincent a vzal Oliverovi školskú tašku z pliec.

„Hádaj, kto dnes u nás spí?“ spýtala sa syna.

„Kto?“

Ukázala na Vincenta. Zatváril sa previnilo a pokrčil plecami.

„Naozaj?!“ zvýskol Oliver a začal pobehovať dookola. „A to ako? Ako je to možné? Prečo bude u nás spať? To je úžasné!“

„Lebo sa v noci sám bojí.“

Oliver sa rozosmial, vbehol do kuchynských dverí a o chvíľu sa z ďalších vyrútil.

Pred zotmením zavreli, nasadli spolu do auta a vybrali sa Nad tehelňu do Laurinho bytu. Vošli do vstupnej haly, Laura odomykala vchodové dvere a Oliver sa hrabal v schránke.

„Pošta, pošta!“ kričal chlapec.

V ruke držal čiernu obálku s červenou známku.